

Labodja pesem.

Gíšina skrivnostna po sobi vlada,
 Na smrtni postelji pevec leži.
 Obseva mu solnce blizu zapada
 S poslednjimi žarki mrkle oči.
 Kleči ob bolniku sestra mlada
 In velo roko s solzami kropi.
 Mladenič se skloni in deklici dé:
 «Žalóbné solze si z lica obriši;
 Labodjo pesem nareka srcé,
 Poslednjo mojo pesem zapiši!»
 Mladenka sede, trepeče ji duša,
 Ko zadnjo bratovo pesem posluša.

«Večni Bog, ki me ustvaril
 Borno si in slabo stvar,
 Petje srcu si podaril,
 Sprejmi pesem mojo v dar.

Pel sem, duh mi je veleval,
 Duh mi speve je rodil.
 Morda vekomaj odmeval
 Spev bo moj, naródu mil.
 V srcu mi vihar je hrúmel
 Čustev in vihar nadlog.
 Ako svet me ni razumel,
 Ti si me razumel, Bog.
 Bil sem človek, ki po sreči
 Hlêpel z ognjem je srcá,
 Čutil v duši koprneči
 Žalost in radóst sveta.
 Pot, ki k zemski sreči vodi,
 Težka je, nevarna pot,
 In zemljan, ki pónji hodi,
 Dvomoj temnih, poln je zmot.

Hodil sem po težki poti,
 Ali sreče nisem žel.
 V dvomu plaval sem in zmoti
 In k spoznanju sem prispél,
 Oče, k bridkemu spoznanju,
 Da ni sreče v dolih téh,
 Oče, k bridkemu kesanju,
 Da Te žalil moj je greh.
 Kar prevar sem v sêbi čutil,
 V pesmi žalne sem izlil,
 Pravo srečo v duhu slutil,
 V pesmi ródu jo razkril.
 Plavaj torej pesem moja,
 Širom svet preplavaj ves,
 Vodi narod v hrumu boja,
 Búdi v srcu njêga kes.
 Bila si mi tolažnica,
 Dokler živel sem, trpin,
 Ko poljublja smrt mi lica,
 Téši náte me spomin.

Smrtna ne plaší me sraga,
 Ko jo porosim skesan,
 Omeči zavest jo blaga:
 Živel nisem, Bog, zaman!»

Skrivnostna tišina po sobi vlada,
 Na postelji pevec mrtev leži.
 Somrák izpod néba na zemljo pada,
 Ugasnile solnce so zadnje moči.
 Kleči ob mrliču sestra mlada
 In hladno rôko s solzami kropi
 In moči s solzami pesem labodjo:
 «O milostno sprejmi, večni Gospod, jo!»

Anton Medved.

O svéčnici.

Mídel lice Rešeníka,
 V solzah Simeon izusti:
 «V míru po besédi svoji
 Hlapca zdaj, Gospod, odpústi!»

Kádar jaz bi gledal zopet
 Drágo lice domovine,
 Nê-bi li besede iste
 Vrêle iz srcá globine?

Nê-bi! Tâkrat stóprav duša,
 Jela bi mi koprnéti,
 K nebu pôgled bi obrnil:
 «Rešen rod náš — daj mi zreti!»

M. Opeka.

